

ВЪВЕДЕНИЕ

ДЕТСТВО-ПРАВОСЛАВНО
— СЛЕСАННЕ ЗА ДЕЦА

Всѣки абонатъ да прочете и запомни!

57

I.

Запомнете номера на първата си книжка и когато пишете въ редакцията, винаги и него посочвайте въ писмото си.

II.

Който иска отговоръ отъ редакцията за нѣщо, да прилага при запитването си пощенскитъ разноски: 2 лева пощенска марка или една отворена пощенска карта.

Отговоръ да не чака никой, ако не е предплатилъ пощенскитъ разноски.

III.

Не получена книжка, по една или друга причина, да се поисква веднага следъ получаването на следващата подиръ нея.

IV.

Препоръчанитъ писма да се облепватъ хубаво съ марките отзадъ на плика по ржбоветъ.

V.

Който отъ досегашнитъ ни абонати, по една или друга причина, не желае да получава списанието презъ IV година, да повърне тая книжка, за да го заличимъ отъ списъцитъ си.

VI.

Не платени писма не се приематъ. Ржкописи назадъ не се връщатъ.

VII.

Всѣки, койни ни запише 5 абоната, става настоятелъ на списанието и го получава бесплатно. За повече отъ 5, вижъ условията на задната страница отъ корицитъ.

VIII.

Всичко що се отнася до списанието, изпраща се на адресъ: **Мл. Георгиевъ**, редакторъ на списание „**Витлеевъ**“ въ гр. **Варна**.

РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ:

Поч. председателъ: † **Митрополитъ Симеонъ**.

Председателъ: **Архимандритъ Инокентий**.

Членове: Протоиерей **М. К. Ханджиевъ**, свещеникъ **П. Икономовъ**, свещеникъ **К. Кожухаровъ**, свещеникъ **Ст. п. Юрдановъ**.

Главенъ редакторъ: **Мл. Георгиевъ**.

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА.

Година IV.

Варна 1926 год.

Книжка I.

Имб 26579/отм 05

БЪЛО ЦВѢТЕ ПО КОЛЕДА.

Народна пѣсень.

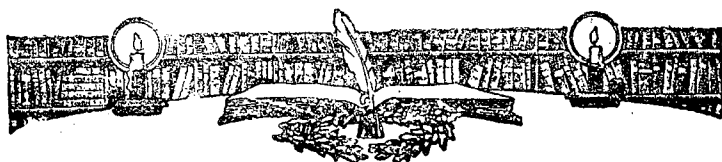
В. Г. О. Б.

Разсърди се малка мома,
 Разсърди се на татка си,
 На татка си, на майка си,
 Че нѣмала вити гривни,
 Вити гривни, кованъ поясъ
 За Коледа, за Сурваки,
 За хубавъ день Ивановдень.
 Че запретна бѣли ржце,
 Та замѣси чисто брашно,
 Направила превитъ кравай,
 Оpekла го на огнище,
 Опрепа го съ чиста кърпа,
 Загъна го въ новъ трапезникъ,
 Занесе го наредъ пжтя
 Да го дава на пжтници,
 На пжтници, на друмници,
 Ала чудо тамъ станало,

Чудно чудо невидено:
 Отъ кравая поникнали
 Три пръчици чемширови,
 Бѣло цвѣте по Коледа.
 Обрала го малка мома,
 Направила смѣсна китка,
 Продала я на пжтници,
 На пжтници, на друмници,
 Та спечели деветъ гроша,
 Че си купи вити гривни.
 Вити гривни, кованъ поясъ.
 А кравая тя раздаде
 На просяци, сиромаси
 Да го ядатъ за Господа
 И за нейно добро здраве.

с. Джулюница,
 Коледа, 1926.

Ц. Калчевъ.

Очакваният спасителъ роди се.

57

„Слава Богу въ небесата!
На земята миръ!
На хората радость!“

адъ Палестиня звезда голѣма и светла
появи се. Съ лъчи си ясни бедна овчар-
ска пещера осветява. Въ нея младенецъ
въ ясли кротко спи, а около него пре-
чистата му майка — Дева Мария бди.

Овчари прости, но праведни и сми-
рени, първи чуха ангелски гласове:

„Слава Богу въ небесата!
На земята миръ!
На хората радость!“

Скромни подаръци — агънца не-
винни, скоро нарамиха, и по думитѣ на ангелъ единъ, въ
пещерата се отзоваха.

Тукъ младенеца, като въ ясли съзрѣха, ниски поклони
му сториха и агънцата подариха.

А назадъ като се върнаха, на всички съобщиха: „Рад-
вайте се малки и голѣми, очакваний Спасителъ роди се!“

* * *

На изтокъ пъкъ, тамъ нейде далече, мъдречи нѣкакви:
се събраха за звездата да гадаятъ.

— Царъ родилъ се е, единъ рече,

— Не! Пророкъ великъ е, другъ додаде.

Трети пъкъ улучи:

— Очакваний Спасителъ роди се!

Гадаха, мислиха, па най-после решиха: „Да идемъ и
видимъ!...“

Тозъ що рече царъ роди се, злато, като за царъ взе,
втори — смирна, а трети скъпъ даръ за Бога — ливанъ.

Стегнаха камили бързоноги и на пътъ дълъгъ по звез-
дата тръгнаха, да търсятъ младенеца новороденъ.

Кога въ Иерусалимъ стигнаха и при Ирода царъ Юдей-
ски свърнаха, отъ книжници научиха: „Въ Витлеемъ ще е
младенеца що Богъ на света възвестява.“

„И ти Витлееме земя Юдова, никакъ не си най-малкъ
между Юдинитъ началства, защото отъ тебе ще произлезе
Вождъ, който ще бже пастиръ на моя народъ Израиль.“

Безъ бавежъ мъдрецитъ къмъ Витлеемъ тръгнаха и
скоро по звездата предъ пещера се отзоваха.

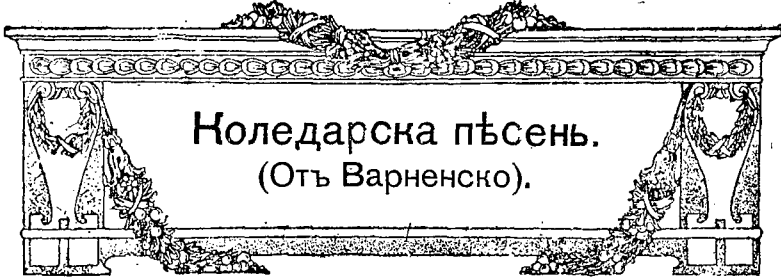
— Тукъ е, не е, — едни други си казваха, но кога вѣ-

ре влѣзоха и младенеца въ яслитъ видѣха, ниски поклони
му направиха и скъпитѣ дарове подариха.

* * *

Хвала Тебе, Боже нашъ, хвала Тебе! Личби голѣми на-
правиль Си, но намъ сърдцата корави още сили не даватъ
да Те славимъ и Ти служимъ съ смирение и любовь.

Коледарска пѣсень. (Отъ Варненско).

Тръгналъ ми е Свети Петъръ,
Коладе ле, (повтаря се)

Съ позлатена патеричка,
Съ посребрена кандилница,
Въ Рай да иде, въ Рай да бжде.
Отподиръ си гласъ зачува,
Вика го старъ му бащица:

— Постой ми, Петре, почакай
И азъ съ тебе въ Рай да дойда,
Въ Рай да дойда, въ Рай да бжда.

Обърна се Свети Петъръ,
На татка си отговаря:
— Върни се, върни, татенце,
И да дойдешъ, мѣсто нѣмашъ —
Като си ниви ореше,
Синури разораваше.

Пакъ си тръгна Свети Петъръ
Въ Рай да иде, въ Рай да бжде;
Отподиръ си гласъ зачува,
Вика го стара майчица:

— Постой ми, Петре, почакай
И азъ съ тебе въ Рай да дойда,
Въ Рай да дойда, въ Рай да бжда.

Обърна се Свети Петъръ
На майка си отговаря:
— Върни се, върни, майчице,
И да дойдешъ мѣсто нѣмашъ —
Като си брашно даваше,
Съ пепель го размѣсваше.

Пакъ си тръгна Свети Петъръ
Въ Рай да иде, въ Рай да бжде;
Отподиръ си гласъ зачува,
Вика го мила му сестра:

— Постой, ми братко, почакай
И азъ съ тебе въ Рай да дойда,
Въ Рай да дойда, въ Рай да бжда.

Обърна се Свети Петъръ
На сестра си отговаря:
— Върви, върви, мила сестро,
И да дойдешъ, мѣсто имашъ —
Като си брашно даваше,
Два пжти го пресѣваше.

ПРЕКРЪСТИ СЕ.

бше срѣщу нова година.

Въ кжщата на дѣда Пенча Алтъна бѣ тихо, както всѣкога. — Стареца деца нѣмаше.

Баба Пенчовица шеташе съ малкото слугинче. Излизаше въ хаша, връщаше се пакъ въ топ-лата соба и носѣше въ прѣстени панички ту пача, ту кървавица или саханче съ мажунъ, орѣхи или сладка каша. Гласѣше за ве-черя. Най-после донесе топла пи-та, баница и каза:

— Пенчо, сега е „Каденъ ве-черъ“, я стани и отчети! И, като се наведе надъ софрата, залепи запалена вощеница на единъ отъ сждоветѣ.

— Марийке, я донеси кандил-ницата да прикадимъ и изгонимъ

дяволитѣ, завика тя по слугинчето, като се надигаше надъ софрата.

— Бабо мори, все ще четемъ ли? И безъ това ще мине. А дяволи въ нашата кжща нѣма. Тѣ всички сж въ кълчищата у Марикини на тавана, топлятъ се единъ другъ и носъ не смѣятъ да покажатъ въ тоя студъ. Изказа тия думи дѣдо Пенчо и силно се засмѣ, като почна да гали черния котаракъ, който се бѣ добре настанилъ въ полата му.

Баба Пенчовица смѣмра своя непослушенъ стопанинъ, взе кандилницата, прекади софрата на кръстъ, закрѣсти се набожно, обиколи всички кюшета изъ стаята, излезе въ хаша, отиде при дветѣ волчета въ обора и чакъ тогава се върна съ кандилницата въ ржка.

Дѣдо Пенчо не бѣше отъ ония хора, които не вѣрватъ, но всичко, което вършеха женитѣ на такива дни, мислѣше, че бабитѣ сж го измислили. Въ празнични дни редовно по-сѣщаваше църква, помагаше на беднитѣ и никого не мразѣше.

Вънъ вѣтърътъ пищеше, блѣскаше малкитѣ прозорчета, огѣваше черниката предъ тѣхъ, а тя блѣскаше стрѣхата съ нѣкоя отъ клончетата си.

Вжтре бѣше топло. Тамяновата миризма пълнѣше стаята. Малочисленото семейство вечеряше. Двамата старци, почти безъ жбѣ, глождеха кокалчетата, разговаряха и тихо мля-скаха.

— Марийке, ти дѣдовата, вземай коричкитѣ. Твоитѣ жбѣки сж като теслички, а на насъ срѣдата дай.

— И ти ще остарѣешъ като насъ, тогава и на тебе ще даватъ децата, додаде баба Пенчовица.

Дойде редъ и на писаната бѣкличка що бѣ опрена до дѣдо Пенчовото колѣно. Той я подигна, пийна и рече:

— Бабо, ехъ че сладко, на и ти пийни! Марийке, ти не дѣй дѣдовата. Нека като пораснешъ като насъ.

Когато баба Пенчовица поемаше бѣкличката, въ стаята влѣзоха два госта. Никой ги не забележи. Бѣха невидими: ангелче и черъ дяволъ. Ангелчето отиде при софрата, а дяволътъ остана при вратата. Почнаха да се разговарятъ.

— Ти, дяволе, каза ангелчето, искашъ да пишешъ на дѣда Пенча грѣхъ и да му вземешъ душата, че не се е прекръстилъ, когато почналъ да яде, но не бързай, ще видишъ, ще се прекръсти, когато се нахрани.

— Добре, отговори дяволътъ, но азъ ти казвамъ, че той е мой и нѣма да се прекръсти.

— Ще видимъ, отвърна ангелчето, и почна да обикаля около софрата. После взе парченце хлѣбъ и почна да яде. Трошички се ронѣха отъ малките му ржички и падаха по земята. А дяволътъ при вратата се мръщеше и стискаша съ ржка носа си. Тамяновата миризма го душеше.

— Бре, че много яде тоя грѣшенъ човѣкъ! Добре, че нѣма деца — викна нетърпеливо дяволътъ.

Дѣдо Пенчо се навечеря и каза на Марийка:

— Марийке, я ми донеси огънь да си запала лулата!

Марийка скокна и донесе огорешка. Дѣдо Пенчо запали лулата, смръкна дълбоко, отвори уста и синъ димъ на кълбета заскача като отъ пещъ и бавно се заиздига къмъ тавана. Отъ време на време натискаше съ прѣстъ луличката, смъркаше и кашляше. Марийка и бабата почнаха да разтребватъ софрата. Черньо отдавна бѣ напусналъ полата на дѣда Пенча и глождеше едно кокалче. Ангелчето и дявола се скараха.

— Той е мой, викна дяволътъ, Нали виде, че и сега се не прекръсти. Ще му взема душата и право въ ада ще я занеса.

— Не, упорствуваше ангелчето. Почакай малко, съвсемъ малко. На дѣдото му се приспа, когато си лѣга ще видишъ, че ще се прекръсти. Знамъ си го азъ. Той е мой.

— Не може бе джанамъ!... нали тѣй се спазарихме, па и самъ Господъ тѣй каза. Не чакамъ вече и се спустна къмъ дѣда Пенча да му вземе душата. Нецешъ ли, препъна се о кандилницата и падна. Ангелътъ го хвана и го дръпна къмъ вратата.

— Бре, що правишъ, дяволе! Чакай, не бързай. Ако бѣше правъ, нѣмаше да се спънешъ.

Дяволътъ се поукроти, но люто се закани да си отмъсти на дѣдото.

Вѣтърътъ продължаваше да пици и хлопа по прозорците, като закѣснѣлъ пѣтникъ. Котаракътъ се сви подъ печката, а край нея баба Пенчовица заразправя на Марийка страшна приказница за караконджовци. Дѣдъ Пенчо допуш-

ваше лулата си почти задрѣмалъ. Ангелчето и дяволътъ не-
търпеливо чакаха.

— Бабо мари, постели, завика дѣдо Пенчо, доспа ми се.
Баба Пенчевица стана и почна да постила.

Дѣдо Пенчо се изправи, изкашля се и отиде предъ ико-
ностаса, въ който горѣше запаленото кандилце. Прекръсти
се, после кръстоса рѣце върху гърдитъ си и зашепна нѣщо
на умъ. После пакъ се прекръсти и рече:

— Ела, Боже, да спимъ!

Легна си!

Баба Пенчевица добре го зави.

Дяволътъ, като виде това, прѣсна се отъ ядъ.

Ангелчето скръсти рѣчички. запѣ и изчезна.

Бабата и Марийка чуха пѣсенъта, но помислиха, че сж
сурвакници и скокнаха да имъ отворятъ.

Райко Славовъ.

Две Могили.

Искайте и ще ви се даде.

„Искайте, и ще ви се даде; тър-
сете, и ще намерите, хлопайте, и ще
ви се отвори“.

Матей, гл. 7, стр. 7.

оржъ бѣше умно и добро дете, синъ на
бедни родители. Баща му — Петъръ ра-
ботѣше въ една тютюнева фабрика, май-
ка му — Наталия переше чужди дрехи.
Съ припечеленото отъ взаимния трудъ
на бащата и майката, семейството пре-
живѣваше горе-доле сносно и Жоржъ
можеше да ходи на училище. Но нещешъ
ли, сви се зло . . .

Майката простила и легна болна, а
бащата оволниха отъ фабриката, защото
рабатата въ нея бѣше намалѣла.

Жоржъ остана отъ училище, за да
наглежда болната си майка, а бащата по
цѣлъ день се скиташе изъ града, за да
търси работа.

Минаха десетина дни. Бащата не
намѣри работа и не припечели нищо.

Майката ставаше все по-зле и по-зле.

Семейството изхарчи и последната си спестена пара и
осъмна безъ пара, безъ хлѣбъ, безъ клечка дърва. Зачудиха
се и замаяха що да правятъ. Гладъ и студъ ги силно мжчеха.

Бимъ, бамъ, бумъ, бимъ, бамъ бумъ проехтя изъ въз-
духа. Черковнитѣ камбани биеха за вечерня срещу Коледа.

Жоржъ чу камбанитѣ, скочи и почна смирено да се

кръсти. Спомни си думитѣ на учителя за Христа, какво че Той е най-добрия, най-благия и най-щедрия приятелъ на добритѣ и послушнитѣ деца, и очичкитѣ му засвѣткаха отъ радостъ.

„Да, Той, само Той може да ни помогне!“ прошепна си и се завтече къмъ масата.

Камбанитѣ спрѣха. Жоржъ дописа нѣщо на едно листче отъ тетрадката си, сгъна листчето и го тури въ пликъ. На плика надписа: **За добрия Исусъ на небето“.**

Пликчето Жоржъ пусна въ една пощенска кутия и бързо се завърна при болната си майка, като сияеше отъ надежда, че добрия Исусъ щомъ получи писмото му, ще имъ помогне.

И наистина помогна имъ!

Следъ единъ часъ писмото му бѣше въ ржцетѣ на една добра и набожна жена — чиновничка въ пощата, която разпредѣляше писмата, кое за кждѣ е.

Ха, „За добрия Исусъ на небето“! Очудено извика тя и веднага отиде при началника на пощата.

— Какво да направимъ съ това писмо, Господинъ Началникъ? развълнувана го попита, като му подаваше писмото.

Началникътъ взе писмото, разгледа го добре и рече.

— Все едно, ние сме Негови слуги, ще го отворимъ и изпълнимъ волята му.

Петъ минути следъ това всичкитѣ чиновници и чиновнички отъ пощата бѣха при началника, който четеше:

„Многообичний ми Исусе, много пѣти Те молихъ, но може би не Си ме чулъ, защото си много далече. Сега Ти пиша. Тате остана безъ работа. Мама се разболѣ и е много зле. Нѣмаме троха хлѣбъ, ни клечка дърва. Моля Те, погрижи се за насъ. Намѣри работа за татка и изцери мама.

Прати незабавно нѣщо за ядене и малко дърва. Гладно и студено ми е. Живѣемъ на линия 18 № 7“.

Твой: Жоржъ.

Писмото на Жоржа трогна всички до сълзи.

Като биде прочетено и сложено на масата, пръвъ началникътъ го покри съ една банкнота 1000 лева, а следъ него всички наслагахъ кой колкото можеше.

Съ часть отъ събраната сума купиха веднага хлѣбъ и дърва и ги изпратиха съ единъ отъ раздавачитѣ въ Жоржови. Останалитѣ пари занесе самъ началникътъ, придруженъ съ градския лѣкарь, когото извика, за да прегледа болната, но щастлива съ добро дете майка.

Болната съ грижитѣ на лѣкаря скоро оздравя.

На бащата дадоха работа въ пощата.

Семейството отново заживѣ спокойно.

Добриятъ Исусъ го спаси!

Свещ. П. Икономовъ.

Плачъ Иеремиевъ.

Ѳ.

О, да би била главата ми вода,
А очитѣ ми източникѣ отъ сълзи,
Бихъ плакалъ непрестанно — деня
и ноця
Дано Богъ се смили за нещастникѣ
Що днесъ злоба и човѣшка мѣстъ
гнѣти.

О, да би била главата ми вода,
А очитѣ ми източникѣ отъ сълзи,
Бихъ плакалъ непрестанно — деня
и ноця
Дано Богъ се смили и вси ни вразуми
Та братски въ миръ и любовъ за-
живѣмъ.

„Иеремия“

Глава 9 по ст. 1.

Каквото Господъ даде все е добро.

(Народна приказка — VII кн. на Мин. сборникъ).

Дѣдо Матейко билъ много бедень. Ималъ си само едно малко лозе и колибка въ него, въ която живѣлъ отъ младини. Лозето на дѣдо Матейко било край пѣтя отъ Иерусалимъ за Ерихонъ. Единъ день, Исусъ Христосъ, като минавалъ съ ученицитѣ си оттамъ, отбилъ се при дѣдо Матейка да си почине.

Дѣдо Матейко се много зарадвалъ. Посрещналъ ги много любезно, поздравилъ ги, както прилича и имъ наслагалъ низки столчета да поседнатъ.

Исусъ и ученицитѣ му насѣдали, а дѣдо Матейко грабналъ една кошница да имъ набере и малко грозде, за да си похапнатъ.

Като почналъ дѣдо Матейко да бере грозде, единъ отъ ученицитѣ, за да го изпита какъвъ е, му извикалъ:

— Дѣдо Матейко, не бери отъ твоего, не бери. Малко е то. Влѣзъ въ съседното и отъ тамъ ни набери. Вижъ! Нѣма никой да те види.

— Не, господине, не! Ако никой човѣкъ не ме види, Богъ нали ще ме види? Не направямъ такъвъ грѣхъ.

Ученикътъ още съ нѣколко думи го подканилъ да се съгласи и имъ набере отъ съседното лозе грозде, но дѣдо Матейко не се съгласилъ. Набралъ имъ отъ своето и ги нагостилъ.

Исусъ Христосъ и ученицитѣ му като си похапнали грозде и си отпочинали, станали да си вървятъ. Дѣдо Матейко скочилъ предъ тѣхъ да имъ отвори вратничката. Бъ това време Исусъ грабналъ едно разпалено вжгленче отъ огнището и го мушналъ въ сламения покривъ на дѣдо Матейковата колибка.

Дѣдо Матейко излѣзълъ съ Исуса и ученицитѣ му чакъ на пѣтя. Тукъ Исусъ го заприказвалъ и позабавилъ, догдѣто покрива на колибката му пламналъ. Като се раздѣлили и дѣдо Матейко се обърналъ да си отива, що да види?

Колибата му цѣла въ пламаци.

* * *

По пѣтя, ученицитѣ попитали Исуса:

— Господи, какъвъ грѣхъ е направилъ тоя сиромасъ, че му изгори колибата?

— Не, братя мои, отговорилъ имъ Исусъ. Този човѣкъ

е безгрѣшенъ. Сами видѣхте, какъ не послуша да набере грозде отъ чуждото лозе. Той живѣе въ тази колибка отъ тридесетъ години. Преди тридесетъ години, като младъ, слугуваше. Съ спестенитѣ си пари, купи това лозе съ тая колибка. Въ колибката се криеха разбойници и всичкото си богатство заровиха подъ прага на колибата. Разбойниците бидоха избити и богатството имъ остана тамъ. Дѣдо Матейко никога нѣма да развали колибката си, за да намѣри богатството. Сега, като му запалихъ колибката, той ще бжде принуденъ да я разчисти и си направи друга. Въ това време ще намѣри богатството и съ него ще си направи хубава кѣща и ще прекара старинитѣ си честито. Това е награда на неговата доброта и безгрѣшенъ животъ.“

* * *

Ученицитѣ на Иисуса, като чуха това, спрѣха се, за да видятъ що ще прави дѣдо Матейко. Чуха го, като каза, кога стигна до колибката: „Слава Богу! Каквото Господъ даде, все е добро.“

Колибката, като малка, скоро изгорѣ и падна.

Дѣдо Матейко взе една мотика и почна да разгриба пепелъта. Съ първото удряне на мотиката попадна на скритото богатство. Съ нѣколко удари отъ тукъ отъ тамъ, изрови го и пакъ каза: „Слава Богу! Каквото Господъ даде все е добро.“

Рожденъ день.

(Продължение отъ кн. IX и X).

II.

Вечеръта у Анкини влѣзе Еленкината майка. Анкините родители седѣха пакъ при масата, приготвена за вечеря, и чакаха да се завърне Анка.

— Добъръ вечеръ, — каза влѣзлата и съ очи подири Анка. — Защо сте сами? Где е Анка? Азъ дойдохъ да я поканя да дойде у дома. Днесъ съвсемъ бѣхме забравили да направимъ това. Еленка си спомни и я вика, но я бѣше срамъ сама да дойде. Оставихъ я да плаче. Много е недоволна отъ днешния дѣждъ. Не ми отказвайте да дойдете всички на вечеря у насъ.

— Благодаримъ ви за поканата, но ние не можемъ да направимъ това, — отговори любезно Анкинията баща.

— Защо? — зачуди се госпожата.

— Защото ние очакваме Анка, а пакъ тя ще си дойде уморена и измокрена отъ дѣжда, та веднага ще иска да си легне, — побърза да обясни Анкината майка.

Госпожата още по-очудено изгледа и двамата. Тогава тѣ ѝ разказаха всичко. Когато разказътъ свърши и Еленкината майка се готвѣше да си иде, въ стаята бързо и весело влѣзе Анка.

— Добъръ вечеръ, татко, мамо! Добъръ вечеръ госпожо! — весело поздрави тя, като остави кърпата съ празникѣ чении и отмѣтна мокрия шалъ. — Знаете ли? Баба Мита е много добре. Тя ще има храна и за утре, а отъ други день ще иде да живѣе у моитѣ кръстници. Тѣ я приематъ да имъ работи вмѣсто избѣгалата си слугиня. Ура! Азъ съмъ много радостна.

И тя се спусна да цѣлува майка си и баща си. Очудената госпожа, като залисана, стана отъ стола си и съ просълзени очи се приближи и силно пригърна това добро и умно дете. Анка цѣлуна и нея и почна да съблича палтото си.

— Седни и ни разкажи, какво ти си правила днесъ, наша радостъ, — каза баща ѝ и я взе като малко дете върху колѣното си. Анка обви шията му съ ржце и веднага започна.

— Азъ желяехъ да запомня съ добри дѣла днешния си празникъ. Така ни е училъ и нашиятъ учителъ въ училище. Намерението ми бѣше да обѣдваме заедно съ баба Мита. Мислѣхъ си, че ще я намѣря въ черква и следъ като се свърши литургията, азъ я подиряхъ. Нея я нѣмаше. Дадохъ паритѣ си на просяцитѣ и отидохъ у бабини Митини. Вие вече знаете какво стана. Като ѝ занесохъ лѣкарствата и тя пи отъ тѣхъ, азъ я помолихъ да си хапне. Тя се почувствува добре, похапна малко и ми разправи, че била отъ дълго време безъ работа. Азъ взехъ да ѝ чета отъ новата си книжка и тя заспа. Тогава тихичко излѣзохъ и отидохъ у кръстничини. Тамъ разказахъ теглото на баба Мита и тѣ съ радостъ приеха да я взематъ при тѣхъ си. Задържаха ме да ме гощаватъ зарадъ рождения ми день, но азъ побързахъ да си ида, докато не се е събудила моята болна. Съ мене отиде и кръстница. Баба Мита току що се бѣ събудила и ме викаше. Разговориха се съ кръстница и работата се нареди. Като останахме сами, азъ пакъ я помолихъ да си похапне, дазахъ ѝ редсвѣно лекарства, почетохъ ѝ пакъ и я оставихъ да спи. Ето цѣлата ми приказка. Сега ми дайте да ямъ, защото днесъ нищо не съмъ турила въ стомаха си, освенъ едно сладко у кръстничини, и ми разкажете какъ гостихте Минка и Стойча.

— Милото ми дете! Скъпото ни богатство! То и за другарчетата си не забрави да пита, — просълзено каза бащата, като милваше и цѣлуваше доброто си дете.

II.

Десетъ години по-късно въ една малка спретната нова кжщица, съ градинка предъ нея, влѣзе богато облечена, милувидна, но малко тжжна госпожица. Това бѣше Еленка.

Като почука на вратата и влѣзе вжтре, предъ нея за-

стана младa веселa жена, въ чисто домашно облекло. Това бѣше Анка.

Дветѣ приятелки се пригърнаха радушно и влѣзоха въ топлатата и привѣтлива стая, гдето въ бѣла хубава люлка спѣше малко бебе.

— Дойдохъ да видя твоето момиченце и да те помоля за една голѣма услуга, — каза Еленка. — Донесохъ му и подаръци.

— Благодаря, — отвърна Анка и пое отъ нея поднесенитѣ подаръци. — На драго сърдце ще ти направя удоволствието. Говори безъ стеснение.

— Следъ нѣколко дни е нашия рожденъ день, нали? — започна Еленка. — Твоето дете е още не кръстено и азъ ще те моля да ми позволишъ азъ да го кръстя и това да стане въ самия ни рожденъ день. Азъ още помня какво стана тогава преди десетъ години. Направи ми тая услуга, за радостъ и спокойствие на душата ми.

— Добре, добре! Азъ съмъ съгласна, а вѣрвамъ, че и Стойчо ще се съгласи, още повече, че нашитѣ кръстници не сж въ нашия градъ. Тѣ се изселиха и надали ще могатъ да дойдатъ само за едно кръщение. Ние съ Стойча и безъ това се чудехме кого да поканимъ за кръстникъ. Ти ще ни направишъ услуга.

— А вие на мене още по-голѣма, — трогнато каза Еленка. — Азъ вече не съмъ нито надменна, нито егоистка.

И наистина Еленка бѣше станала добродетелна мома. Тя силно се засрами отъ себе си тогава, на рождения день преди десетъ години, и се стараше да прилича на Анка. Сега тя бѣше надзирателка въ сиротопиталището, макаръ че бѣ все още богата, но често ѝ биваше тѣжно отъ срамъ по миналитѣ си години.

— Ти си много щастлива, нали? — попита Анка. — Твоятъ мжжъ е добъръ изглежда. На каква е работа?

— Работникъ въ арсенала. Живѣемъ скромно, но наистина сме много щастливи. Дано единъ день и ти си намѣришъ такъвъ другаръ.

Еленка поблагодари и си излѣзе, а следъ нѣколко дни, на тѣхния общъ рожденъ день, стана кръстница на детето.

Анкиниятъ мжжъ бѣ сжщия Стойчо, когото тя преди десетъ години на рождения си день нахрани.

Презъ сжщата тая година и Еленка се омжжи за началника на сиротопиталището, който бѣше не богатъ, но добъръ и честечъ човѣкъ.

Леля Зора.

Помилвани.

Представенъ е на Н. В. Царя списъкъ на много затворници изъ страната за помилването имъ по случай Коледнитъ празници.

Н. В. Царя помилва много младежи провинени въ последнитъ събития. На едни опрости съвсемъ наказанията, а на други отмени смъртнитъ присъди.

Благотворителность.

При Варненската църква „Св. Николай“ е основано благотворително енорийско дружество. Това дружество даде по Коледнитъ празници добър примеръ за подражание и напълно заслужи похвалитъ на гражданството.

Дружеството събра изъ помежду по заможнитъ енорияши на църквата разни продукти и разпредѣли за празниците между беднитъ такива.

Сжщата благотворителна дейность полага и благотворителното дружество „Св. Архидяконъ Стефанъ“. Това дружество брой повече отъ 920 члена и има свой органъ — в.к. „Милость“, главенъ редакторъ на който е младия и енергиченъ свещенъ **Иорданъ Светославовъ**. Това дружество,

споредъ брой 2 отъ вѣстника му, е подпомогнало презъ миналия месецъ 31 бедно-болни отъ града, Сесъ-Севмесъ и село Русларъ.

Новоосновано ученическо православно дружество.

На 26 ноември м. г. група членове на Ученическото православно дружество „Св. Николай“ въ София, придружени отъ ръководителитъ на дружеството, посетили ученицитъ на XII Софийска прогимназия. Съ съдействието на директора и учителитъ при прогимназията, било устроено религиозно детско събрание. Гоститъ изпѣли въ хоръ нѣколко църковни пѣсни и химна на православитъ християнски дружества. Ръководителитъ Н. Михайловъ и архимандритъ Евтимий държали на ученицитъ кратки беседи. Следъ тия беседи ученицитъ отъ прогимназията масово пожелали да образуватъ и тѣ християнско православно дружество.

Учителкитъ: Макавейска, Цачева и Друмева поели доброволно ръководството на дружеството,

Време е, при всѣка прогимназия и първоначално училище да се образуватъ такива два.

Похвално дѣло.

Ученичкитѣ отъ Варненската девическа гимназия на 6-й декемврий м. год. дадоха литературно-музикална забава за въ полза на една своя бедноболна другарка. Събраха 1500 лв. Тази тѣхна инициатива заслужа похвала и подражание.

Детски библиотеки.

При много училища въ родината-ни по-богатичкитѣ ученици и ученички сж си съставили просвѣтни дружества, съ задължение да внасятъ седмично по 1—2 лева, съ които да набавятъ книжки и спания за прочитѣ отъ бѣднитѣ имъ другарчета.

Книжкитѣ и списанията, набавени по този начинъ, съставляватъ една детска библиотека при училището, пазена и подреждана отъ учителитѣ.

Много е хубаво, такива дружества да се съставатъ при всѣко училище и образуватъ детска библиотека. Единъ левъ седмично каква голѣма полза ще принесе за беднитѣ деца, които искатъ да четатъ, но нѣматъ възможность сами да си набавятъ хубави книжки и списания.

Бждете внимателни!

Предупреждаваме нашитѣ абонатчета да бждатъ внимателни. Съ право всѣко ще ни запита: Кога?

Отговори на този въпросъ има много, защото много сж нѣщата, въ които трѣбва чо-

вѣкъ да бжде внимателенъ. Тукъ, ще обърнемъ внимание на читателчетата си само върху едно. Да бждатъ внимателни къмъ случайно намѣрени предмети. Не любопитствувайте, не бутайте и не играйте съ намѣрени предмети. Често много такива докарватъ нещастия.

Примѣръ.

На 14 октомврий м. год. овчарчето Георги Димитровъ отъ Кьомюрлюкъ, Варненска околия, като пасло овцетѣ, намѣрило две гранати и като не знаело какво сж, почнало да си играе съ тѣхъ. Нещешъ ли едната граната експлодирала (гръмнала) и убила детето на мѣсто.

Интересна находка.

Преди година и половина била убита една жена, притежателка на гостилница „Александрия“ въ София. Трупътъ ѝ е намѣренъ тия дни закопанъ подъ пода на самата гостилница. Той се билъ вкаменилъ и обърналъ на мумия: всички части на тѣлото се били тѣй вкаменили, че и съ чукъ не можело да се откърти отъ тѣхъ парче.

Трупътъ билъ пренесенъ въ музея на медицинския факултетъ.

Колко вѣрно е казано:

Човѣкъ безъ Висша Свѣтлина:
Безъ правда, милость и безъ вѣра,

По духъ е синъ на сатана!
По нравъ е братъ на звѣра!

Ст. Ватралски.

СХОДНИ ДУМИ.

1. Мжжко име съмъ, замените ли ми първата буква съ М, ставамъ име на морско животно. Кое съмъ?

Н. Г. Станчевъ — София.

2. Въ името на една птица заменете първата буква съ К, за да получите името на единъ голѣмъ сждъ.

Ст. п. Якимовъ — с. Батошево,

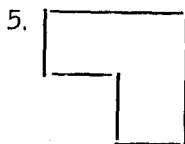
3. Съ К име на птичка съмъ, съ Н име на частъ отъ тѣлото. Познайте ме!

Лиляна В. Петранова — Вратца.

Задачи.

4. Колко ще получите като раздѣлите числото 1888 на две равни половини?

Ст. Никова — с. Дол. Джбникъ.

Какъ ще раздѣлитъ тия три четвъртини на квадрата на четири равни части?

Георги Теохаровъ — Русе.

Гатанки.

6. Предатъ, тъкатъ, кроятъ и шиятъ, но пакъ голи ходятъ.

Д. Ангеловъ — Русе,

7. Гори безъ дървета, градове безъ кщци, реки безъ вода — кжде сж?

Ст. Никова — Д. Джбникъ.

Въпроси.

Кое животно хората мразятъ, а коткитъ обичатъ?

Анка Андреева — Варна.

9. Кое животно прилича на котака?

Г. Теохаровъ — Русе.

10. Коя вода залива цѣлото поле, а една мравка не може да удави?

Н. Койчевъ — Варна.

Конкурсъ.

Кой разреши правилно всичкитъ сръчности, ще получи скъпа награда и мето му ще се оповести въ идната книжка.

Решения на разнитѣ сръчности

отъ IX и X книжки, год. III.

Сходни думи. 1. Братъ — Кубратъ; 2. Пости — кости;
3. Крава — кравай; 4. петъ — петко.

Тайнствени фигури.

5.

С	т	а	м	а	Т
о					е
к					о
р					д
а					о
т	и	ф	л	и	с

6.

					С
				н	о
			ш	о	к
		а	л	и	р
	л	е	г	н	а
о	к	й	а	р	т

Конски скокъ. 7. Вола се връзва за рогата, а човѣкъ за языка.

8. **Тайнственъ кръстъ** 1. ленъ, 2. Ева, 3. крава,
4. венецъ, 5. иго, 6. день, 7. ела, 8. крина, 9. Тетевенъ.

Въ средния редъ отгоре надолу се чете „Евангелие“.

гатанки. 9. снѣжинки, 10. рѣка, 11. языкъ.

Ребусъ. 16. Петина Петка не чакатъ.

Награди получица: Мл Костовъ — Варна, Катинка Розова — София, Станчо Ив. Николовъ — село Изворъ, Андрей Д. Йоловъ — с. Ново-Село, и Станка Н. Атанасова — Пловдивъ.

Намѣсто по пощата.

Георги Николовъ Бабукчиевъ — с. Вълчи-Трънъ. Работи! Тия ти стихотворения сж слабици отъ къмъ слогъ но добри по мисль. Съ трудъ всичко ще постигнешъ.

Юр. Ивановъ — гр. Чирпанъ. Хареса ни стихотворението, но не го помѣстихме сега, защото не се оре.

Асѣнъ Маноловъ — с. Райково. Стихотворението Ви въ проза е хубаво. Ще ни послужи за нѣкоя книжка. Пиши!

К. Ст. Бакърджиевъ — с. Златарица. Подобно разказче сме печатили въ „Витлеемъ“. Да повторимъ не бива. Напиши друго.

До

Въ

**Открива се подписка
за четвъртата годишника (1926 г.) на списанието**

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено от Министерството на Народното Просвещение с заповед
№ 1286 от 1923 година.

Списанието „Витлеемъ“ ще излиза и през 1926 г. всеки месец, освен месеците: юлий, август и септември с добре подбран религиозно-нравствен материал и хубави илюстрации.

На абонатите си ще даде:

1. Девет книжки с хубави цвѣтни корици,
2. Три хубави цвѣтни картини, с всѣка 3-та книжка,
3. Една хубава стенна училищна програма, с 7-та книжка,
4. Много награди за сполучливо разрешени задачи, ребуси, приказки безъ думи и рисунки.

Годишенъ абонаментъ 30 лева предплатени.

**Всѣки, който запише най-малко 5 абоната, става на-
стоятель на списанието и получава следния отстъпъ**

1. Който запише 5 абоната, плаща 150 лв., а получава 6 течения.

2. Между 5 и 10 абоната — задържа отъ всѣки абонаментъ по 6 лв. т. е. 20%.

3. За 10 и повече абонати — задържа по 20% и получава 1 течение безплатно.

Пари писма и всичко що се отнася до списанието се изпраща на адресъ: **Мл. Георгиевъ**, редакторъ на списание „Витлеемъ“ въ гр. **Варна**.

Печатарска Произ. Коопер. „Единство“ - Варна. тел. 121

Паръчка № 6.

Решения на разнитъ срѣчности

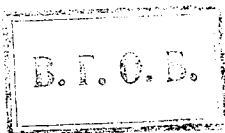
отъ IX и X книжки, год. III.

Сходни думи. 1. Братъ — Кубратъ; 2. Пости — кости;
3. Крава — кравай; 4. петъ — петко.

Таинствени фигури.

5.

С	т	а	м	а	Т
о					е
к					о
р					д
а					о
т	и	ф	л	и	с

6.

			С
		н	о
	ш	о	к
	а	л	и
л	е	г	н
о	к	й	а
		р	т

Конски скокъ. 7. Вола се връзва за рогата, а чо-
вѣкъ за языка.

8. **Таинственъ кръстъ** 1. ленъ, 2. Ева, 3. крава,
4. венецъ, 5. иго, 6. день, 7. ела, 8. крина, 9. Тетевенъ.
Въ средния редъ отгоре надолу се чете „Евангелие“.

гатанки. 9. снѣжинки, 10. рѣка, 11. языкъ.

Ребусъ. 16. Петина Петка не чакатъ.

Награди получиха: Мл Костовъ — Варна, Ка-
тинка Розова — София, Станчо Ив. Николовъ — село
Изворъ, Андрей Д. Йоловъ — с. Ново-Село, и Станка
Н. Атанасова — Пловдивъ.

Намѣсто по пощата.

Георги Николовъ Бабукчиевъ — с. Вълчи-Трънъ.
Работи! Тия ти стихотворения сж слабички отъ къмъ слогъ
но добри по мисълъ. Съ трудъ всичко ще постигнешъ.

Юр. Ивановъ — гр. Чирпанъ. Хареса ни стихотворе-
нието, но не го помѣстихме сега, защото не се оре.

Асѣнъ Маноловъ — с. Райково. Стихотворението Ви
въ проза е хубаво. Ще ни послужи за нѣкоя книжка. Пиши!

К. Ст. Бакърджиевъ — с. Златарица. Подобно раз-
казче сме печатили въ „Витлеемъ“. Да повторимъ не бива.
Напиши друго.

До

Мисе Димитров - консулски

Въ ул. "Камчия"

451

Открива се подписка
за четвъртата годишнина (1926 г.) на списанието

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено от Министерството на Народното Просвещение съ заповѣдъ
№ 1286 отъ 1923 година

Списанието „Витлеемъ“ ще излиза и презъ 1926 г. всѣки
месець, освенъ месецитѣ: юлий, августъ и септемврий съ
добре подбранъ религиозно-нравственъ материалъ
и хубави иллюстрации

На абонатитѣ си ще даде:

1. Деветъ книжки съ хубави цвѣтни корици,
2. Три хубави цвѣтни картини, съ всѣка 3-та книжка,
3. Една хубава стенна училищна програма, съ 7-та книжка,
4. Много награди за сполучливо разрѣшени задачи, ре-
буси, приказки безъ думи и рисунки.

Годишенъ абонаментъ 30 лева предплатени.

Всѣки, който запише най-малко 5 абоната, става на-
стоятель на списанието и получава следния отстъпъ

1. Който запише 5 абоната, плаща 150 лв., а получава
6 течения.
2. Между 5 и 10 абоната — задържа отъ всѣки аба-
наментъ по 6 лв. т. е. 20%.
3. За 10 и повече абонати — задържа по 20% и полу-
чава 1 течение безплатно.

Пари писма и всичко що се отнася до списанието се изпра-
ща на адресъ: **Мл. Георгиевъ**, редакторъ на списание
„Витлеемъ“ въ гр. **Варна**.

Печатарска Произ. Коопер. „Единство“ - Варна. тел. 121

Поръчка № 6.